

Skandinaviens Skjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15de Februar 1893.

42de Aargang.

Daab for de Døde.

(C. H. A.)

En af de mest trøstende Oplysninger, som ved Aabenbaring er modtaget af de Sidste-Dages Hellige, er den, der hentyder til Frelse for de Døde. Mange have tvivlende gjort dette Spørgsmaal: Hvis der kun er den ene Vej til Frelse, nemlig gennem Daaben, hvad skulle da de gjøre, som døde, før end de hørte Evangeliets frelsende Budskab?

Denne vigtige Tanke bebevares af Profeten Joseph Smith, og Rigtigheden af hans Svar bevises fra den hellige Skrift. Idet han hentyder til een af de gamle Profeters Udsagn — en Profet, som havde sit Blik henvendt paa Gjenoprettelsen af det evige Præstedømme og de Herligheder, som skulle kundgjøres i de sidste Dage — siger han, at de Levende skulle døbes for de Døde, og at Daaben for de Døde er eet af de herligste Principer, hørende til det evige Evangelium, thi Herren siger gennem Profeten Malachias:

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, før end Herrens Dag kommer, den store

og den forserdelige. Og han skal vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre, at jeg ikke skal komme og slaa Landet med Ban.“ (Mal. 4, 5. 6.)

Hvad betyder dette Skriftsted? Profeten Joseph siger desangaaende: „Det er nok at vide i dette Tilfælde, at Jorden vil blive slagen med Ban, medmindre der er et eller andet sammenføjende Led imellem Fædrene og Børnene angaaende en eller anden Gjenstand, og se, hvilken er denne Gjenstand? Det er Daaben for de Døde. Thi vi kunne ikke fuldkommes foruden dem; ej heller kunne de fuldkommes foruden os. Ej heller kunne de eller vi fuldkommes foruden dem, der ere døde i Evangeliet ogjaa, thi det er fornødent, medens Tidernes Fyldes Husholdning oprettes, hvilken Husholdning nu er begyndt at oprettes, at en hel fuldstændig og fuldkommen Forening og Sammenføjning af Husholdninger og Nøgler og Magter og Betsignelser skal finde Sted og blive aabenbaret lige fra Adams Dage til

naerværende Tid. Og ikke alene det, uen ogsaa det, som aldrig har været aabenbaret fra Verdens Grundvold, men har været skjult for de Visje og Forstandige, skal aabenbares de Umyndige og Diende i denne Tidernes Fyldests Hussholdning." (Pagtens Bog 106te Stykke 18de Vers.)

Hvorledes skal nu dette Arbejde blive udført? Hvorledes kunne de Døde modtage Evangeliets Ordinanjer? Skriften giver kun eet Svar paa disse Spørgsmaal: Det maa udføres og modtages af de Levende for de Døde.

I alle de Tidsalbre, hvor Præstedømmet har været paa Jorden, har det været en Pligt for dem, som have forrettet Embedets Ordinanjer, at handle for Andre, derjom disse ikke kunne handle for sig selv. Dette var ogsaa Tilfældet i Moje Dage, hvilket fremgaar af 3dje Mojebog, 16de Kapitel.

I Jesu Død og Opstandelse, hvilket er hans Forjoning, udførte Jesus Kristus for Menneskene, hvad de ikke kunde udføre for sig selv. Profeten Esaias forudsjagde Egenstaben af Frelserens vitarierende Arbejde, da han i et profetisk Syn udtalte sig saaledes: „Visjeligen, han har taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter; men vi agtede ham for plaget, slagen af Gud og gjort elendig.

„Men han er jaaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgjerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar." (Ej. 53, 4. 5.)

Den jamme Profet siger: „Jeg, Herren, jeg har kaldet Dig i Retsærdighed, og jeg vil tage Dig ved Din Haand; og jeg vil bevare Dig og gjore Dig til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne, til at aabne de Blindes Djne, til at udføre de Bundne af Fæng-

jel, dem, som sidde i Mørke, af Fængenskab." (Ej. 42, 6. 7.)

Kristus var, da han vandrede paa Jorden, „til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne;" og paa jamme Tid skulde han i Følge Profeten, være til et andet Arbejde, nemlig „til at aabne de Blindes Djne, til at udføre de Bundne af Fængjel, dem, som sidde i Mørke, af Fængenskab." Altsaa se vi, at der var Mennesker, som vare indhjuldede i Mørke og indesluttede i Fængjel, og disse skulde udfries, da Jesus skulde være „til en Pagt for Folket, til et Lys for Hedningerne."

Apostelen Petrus bevidner, at Frelseren i den Tid, da hans Legeme slumrede i Graven, gif i Aanden og prædikede for Aanderne i Fængjel: „Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retsærdige for de Uretsærdige, at han kunde fore os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kjødets, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring;" og Apostelen siger endvidere, at disse vare deres Aander, som vare gjenstridige i Noahs Dage. Vi kunne saaledes ikke antage, at det var for de Levende alene, at Jesus led Døden. Nej; han døde for Alle; hvad kunde det ellers nytte, at han prædikede for Aanderne i Fængenskab, derjom det ikke var for at aabne Bejen for dem, saa at de, saa vel som de Levende, kunde modtage Evangeliets Ordinanjer og Betsignelser? Videre siger Petrus udtrykkelig: „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødets, men leve for Gud i Aanden." (1. Pet. 4. 6.) Om de skulle dømmes efter Mennesker i Kjødets, vil det ikke være retsærdigt, at de ikke skulle være i Besiddelse af jamme Betsignelser og have jamme Privilegier som dem.

Af disse Bevøiser maa vi komme til det Resultat, at dette Arbejde for de Hensjovede maa udføres af de Levende. Daas for de Døde og andre Ordinanjer bleve udførte i fordums Dage paa denne Maade og vare ikke ubekjendte for de Hellige i den Tid, thi Paulus spørger: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?“ (1. Cor. 15, 29.) Endvidere siger denne Apostel: „Dertil er jo Kristus baade død og opstanden og bleven levende igjen, at han skal herste baade over Døde og Levende.“ (Rom. 14, 9.) Heraf lære vi, at Kristus led for de Døde saa vel som for de Levende og er selvfølgelig Alles Frelser.

Med Hensyn til Profeten Malachias' Spaadom angaaende Elias, som Herren skulde jende for at udføre den store Mission at vende Fædrenes Hjerte til Børnene, førend Herrens, den store og forfærdelige Dag skulde komme, bære vi, de Sidste-Dages Hellige, det Vidnesbyrd, at denne Elias er kommen og har udført denne store og herlige Mission. En Plads var beredt dertil, og Mænd vare tilstede, som havde Tro nok til at modtage ham og den Mjndighed og Kraft, som han i Følge Profetens Ord skulde bringe til Mænd paa Jorden — Kraft og Mjndighed til at administrere Evangeliets Ordinanjer for de Døde.

Elias kom til Profeten Joseph Smith og til Ældste Oliver Cowdery i Kirtland Tempel den 3dje April 1836.

Følgende er deres Vidnesbyrd angaaende denne Aabenbaring, som de modtog tilligemed mange andre herlige Ting:

„Efter at dette Syn var forbi, ja vi et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som var optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se, Tiden er kommen, om hvilken Malachias' Mund talde, vidnende, at han (Elias) skulde blive jendt, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kom, for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes til Fædrene, at ikke hele Jorden skulde blive staaet med Forbandelse. Derfor ere denne Husholdnings Røgler overladte i Eders Hænder, og herved kunne I vide, at den store og forfærdelige Herrens Dag er nær, ja staaer for Døren.“ (Pagtens Bog, engelsk Udgave.)

Gjennem Profeten Joseph har Gud givet yderligere Instruktioner angaaende disse Ordinanjers Administration, som udføres i hellige Templer, der ere indrettede i denne særegne Hensigt.

De Sidste-Dages Hellige ere altsaa et Folk, som samles til et udvalgt Sted, hvor de blandt Andet bygge Templer, i hvilke udføres Ordinanjer, der ere til Velsignelse for dem og deres Slægt, til Profetiens Opfyldelse, og som vender „Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til deres Fædre“ — sikkerlig et herligt og velsignet Arbejde.

— Jungsindne har der paa Jorden levet noget Menneske, som kunde faa sin Vilje heltud gennemført.

— Et Menneskes Skyggesider lærer man ofte bedre og sikrere at kjende ved at høre Benner's Dmtale af ham end Fjenders; de Sidste vil som Regel male med altfor sorte Farver.

Evangeliets Virkning.

(Af Petra Hedegaard.)

Ulykkelige ere de Mennesker, der kjende og forstaa dette Ene, at kun ved at adlyde det Evangelium, som Jesus Kristus og hans Apostle forkyndte, og som er gjengivet til Jorden i vore Dage, kunne de blive frelst. Den, der har tilegnet sig Evangeliets Værdomme, har deri en stor Rigdom, som er mere værd end alt Andet paa Jorden. Verden er mørk, og dersom der er noget virkeligt Guds i den mørke Verden, da er dette alene at finde i Evangeliet. Med dette udgaar der en alvorlig og hjertelig Opfordring til Menneskene, som, hvis de ville lytte dertil og vandre paa den rette Sti, vil lede dem til Lykkelighed og Opvejelse i Guds Rige.

Vi, som have besluttet at tjene Herren og gjøre hans Vilje, blive aldrig trætte af at høre det samme glade Budskab forkyndt Gang efter Gang; vi styrkes i Troen, faa mere Kraft til at modstaa det Onde og indse og forstaa bedre vor himmelske Faders Kjærlighed til sine Børn, medens vor Kundskab i Evangeliet formeres.

Skjøndt der i den hellige Skrift kun tales om eet Evangelium — om hvilket Apostelen siger, at den, som lærer det anderledes, selv om det var en Engel fra Himmelen, skulde være en Forbandelse — saa høre vi det dog i vore Dage forkyndt paa saa mange forskellige Maader, der kun vilde Menneskene; og man maa forundre sig over, at de, som Gud har givet Forstand og gode Evner, ikke indse Billedfarelsene og undersøge Sandheden.

Ved at tro og adlyde Evangeliet til vor sidste Stund ville vi blive frelst i Guds Rige; thi et Menneske retfærdiggøres ved Gjerninger, ikke ved Troen

alene, og derpaa vides det, om vi elske Gud, dersom vi holde hans Bud.

Naar Menneskehjertet plages, da er det ikke Evangeliet, der plager det, men Bantroen og Synden. Evangeliet gjør kun Hjertet glad; det kan ganske vist vække Bedrøvelse, men en god Bedrøvelse, som virker Omvendelse til Salighed.

Der siges i Skriften, at man skal forlade alle Ting, blive forfulgt og lide Alt for Evangeliets Skyld; mon der er noget religiøst Samfund, som sætter dette i Udførelse mere end de Sidste-Dages Hellige? Her forlader den Ene efter den Anden Fødeland, Slægtninge og Venner for at rejse til det Sted, hvor Herren har befalet, at vi skulle samles og lære mere at kjende om ham. Mange af disse blive forfulgte af deres Forældre, Søskende og Andre og betragtede som Forbrydere. De Sidste-Dages Helliges Missionærer forlade Alt, hvad de have kjærest paa Jorden, for uden Løn eller Betaling at drage ud i en told og ofte for dem ukjendt Verden for at forkynde det glade Budskab, vidende, at Herren har sagt, at den, som ikke kan forlade Alt for hans og Evangeliets Skyld, er ham ikke værd. De lide ofte Forsølgelse.

Men hvorfor ere de da saa forhadte af Verden, og hvorfor ere Alle, som bekjende sig til Kristi sande Evangelium, miskjendte? Man synes mange Gange, det er underligt, men naar vi se efter i den hellige Skrift, ville vi finde, at den samme Behandlingsmaade overgik Jesus og hans Tilhængere, og Herren lover os det ikke bedre, men siger: „Ved Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder;“ og: „Have de forfulgt mig, skulle

de og forfølge Eder." Men naar vi se hen til de Trofastes Belønning, mon vi da kunne Andet end glæde os over, at vi ere udvalgte i Verden til efter endt Prøvetid at erholde alle de Beløignelser, Gud har berejdet for sine trofaste Børn?

Hvor herligt er det ikke ogsaa for os at vide, at vi kjæmpe for Sandheden, og den skal sejre; at stille sig helt paa Sandhedens Side som dennes Forsvarer, vil i sin Tid blive belønnet. Enhver af os kan gjøre Noget for at udbrede Evangeliet, om ikke altid ved Ord, saa ved en god Omgjængelse, saa at vort Lys maa skinne for Menneskene, at de kunne se vore gode Gjeringer, og ære vor Fader, som er i Himmelen.

Der hviler et stort Ansvar paa os Sidste-Dages Hellige, efterjom Herren har givet os større Kundskab og Forstand til at fatte og forstaa hans Vilje end andre Mennesker; lad os derfor være forsigtige, vaage og bede, at ikke Synden skal bejnære os; lad os, saa nær vi kunne, vandre i Jesu Fodspor, saaledes at vi med Frimodighed kunne staa frem paa den Dag, da Gud skal

domme Menneskenes skjulte Jdrætter efter Evangeliet ved Jesus Kristus.

Vi bør Alle stræbe fremad, søge at gjøre Guds Vilje og holde hans Bud, elske ham, fra hvem al god og fuldkommen Gave kommer, og elske vor Næste; deri ligger der en stor Betydning, thi dersom vi kunne gjøre dette, ville vi selv blive tilfredse, og Livets Modgang vil blive let at bære. At elske vore Venner er ikke saa vanskeligt, men Herren forlanger endnu mere; han siger: „Elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder." En jaadan Kjærlighed kan alene Guds Helligaand udvirke i vore Hjerter; jo bedre vi lære Gud at kjende, des mere elske vi ham, og des mere formaa vi da at elske vor Næste.

Maa Gud hjælpe os, at Broder- og Søsterkjærligheden kan tiltage blandt os, som have det sande Evangelium, og lad os ikke skamme os ved det; thi vi vide, at det er en Guds Kraft til Salighed for dem, som tro det.

Amnesti.

De Forenede Staters Præsident, Benjamin Harrison, udstedte den 4de Januar d. A. fuldstændig Amnesti (almindelig Tilgivelse) for alle Saadanne, som vare udfatte for Sogsmaal efter den saakaldte Edmunds-Tucker Lov og andre anti-polygamiske Forordninger i de Forenede Stater, og som siden den 1ste November 1890 ikke havde overtraadt nogen af ovennævnte Love, dog kun paa den udtrykkelige Betingelse, at Bedkommende i Fremtiden trofast vilde adlyde disse.

For dem, som ere bekendte med al den Sorg, Bekymring og Glendighed, som i Lovens Navn tilføjedes de Hellige af ærgjerrige og hensynsløse Embedsmænd og rovbegjærlige Mormonhadere i Løbet af den sidste halve Snes Aar, vil dette være en glædelig Nyhed.

Angaaende disse Love og den Forfølgelse, som de Sidste-Dages Hellige have været udfatte for under Paaskud af Lovens Haandhævelse, skriver Redaktøren af „Bikuben," der udkommer i Salt Lake City, Følgende:

„Mange af disse [som nævnte Amnesti vedrører] have allerede udstaaet Straf, paaført ved en *ex post facto* („efter fætt Gjerning“) Lov. Deres polygamiske Ægtefælle var nemlig indgaaet, inden der eksisterede en Lov derimod; men lige saa snart Loven var vedtaget i Nationens Raad, bleve Alle erklærede for Overtrædere, og for at sætte Liv i Lovens døde Bogstav, tog man Tilflugt til Midler af den laveste Slags, saa at dens virkelige Gjennemførelse bragte Lovens egen Forfatter til at blusse; thi i et Par Aar var Folket i Utah Gjenstand for et Skuespil, neppe ringere end Rædselsperioden i Paris, og en Tildragelse, hvis Vige ikke kan opvies i Amerikas Historie. Intet Rædselsskab var for simpelt; Hensigten helligede ethvert Middel. Individet af den mest profane Karakter og den mest brutale Kapacitet hvervedes til at gjøre Klappjagt paa Overtrædere af Loven. Kæbber, Brødre, Søstre, Slægtninge og Benner blandedes ved det røde Guld og bedøvedes ved Forsølgelsens og Antipatiens Aand til at sælge deres bedste Benner og under tiden Belgjøre til Spotpris, og mangen Judas trykkede Forræderiets Afs paa sin Mesters Kind og overleverede ham i Rattens Morke til hans bitreste Modstandere. Rettens Værdighed blev ofte foragtet, og Vidnesførelsen var af den mest nedrige og vulgære Slags. Man tænke sig blot, at Børn i 5, 6 og 8 Aars Alderen bleve satte paa Vidnebænken og eksaminerede paa Kryds og Tvers, og at deres ufuldstændige Vidnesbyrd i flere Tilfælde førte til Domfældelse af deres egen Fader eller andre Nærpaarørende. Bagabonder af den værste Slags fandt i enkelte Tilfælde Ansættelse som Spioner og Deputé Marshals, og for at naa deres Hensigter sneg de sig omkring fredelige og respektable Borgeres Huse i Rattens

Timer og kravlede ind gennem Vinduer eller sprængte Døre for at finde de Døse, de havde udset. Mange Kvinder bleve saa forskræmte og nervøse, at de aldrig forbandt Følgerne deraf; men flere, baade Kvinder og Børn, ligge i Dag i deres Grave som Martyrer paa Grund af de Lidelser, der paaførtes dem af deres uwise og hjerteløse Forsølgere. Disse intolerante Familjeforbindelser vare i mange Tilfælde indgaaede, længe for nogen Lov mod dem var kjendt, og de vare indgaaede i religiøs Tro og Overbevisning og ikke, som Verdens Dom almindelig er, for at tilfredsstille sandjelige Ønster og Begjæringer. Du saa var Tilfældet, da har hele den jaakaldte kristelige Verden et langt lettere System, der anvendes uden Forskjel i det menneskelige Samfunds forskjellige Kredse. Den Religiøse kalder det Skrobelighed; den Løstfærdige kalder det en lovgrundet Nødvendighed. Ingen af Delene er Tilfældet med os som et Folk. Vi se paa det som en af de største Dødsfrelser og bevæbne os selv mod det som en Prøve. Egoisme og Jalouisi maa overvindes. Mandens store Styrke og Ansvar som Hoved, Leder og Bestyrter maa bringes frem og i Anvendelse hajeret paa Gudsfrøgt og Sandhed. Kvindens Hengivenhed, hendes Taalmodighed og Blidhed faar fuldtud Lejlighed til at komme frem i hendes Stilling i det daglige og praktiske Liv. Og det gaar hermed som med alle andre Prøver her i Verden: Intet udvikler det Edle hos Mennesket mere end Kamp mod sig selv og Overvindelse af sin egen Skrobelighed. Derfor er Verdens Dom over Mormonerens Polygami aldeles fejlagtig og inkonsekvent.

Den amerikanske Nation betragtede det imidlertid i et andet Lys og foretrak at lukke Øjnene for Synd og Ugude-

lighed i deres egen Midte, men udrydde blandt dette Folk Noget, som efter deres Synsmaade ikke kunde være værre. Endelig gav Folket tilkjende, at det vilde efterkomme Nationens Fordring, og til Gjengjæld har man nu givet os det, man kalder *Amnesti*, hvorved forstaas Glemmel, Tilgivelse eller Eftergivelse af Straf."

Jurister drøfte endnu Spørgsmaalet om, hvorvidt denne almindelige Tilgivelse stiller vedkommende Personer i fuld Rydelse af alle de medborgerlige Rettigheder, som vare dem fratagne, eller om den kun frier Vedkommende fra videre Sagsfølgelse. Men i hvert Fald er det sikkert, at der vil udfordres Meget fra vore Tjenders Side for at

godtgjøre den Lidelse, som de paa lovlige og ulovlige Maader have tilføjet os.

Præsident Harrison har ved at udstede denne sin Proklamation baaret sit Vidnesbyrd til den ganske Verden om, at de Sidste-Dages Hellige ere lige saa gode og lovlydige Borgere som Nogen, der findes i de Forenede Stater; og Præsidentens Kundgjørelse har foraarjaget stor Glæde, Tilfredshed og Ro hos Mange, som takke Gud for hans Styrelse med dem, og Præsident Harrison for hans Mod til at tage et Skridt i Retning af at skjænke et loyalt Folk den Ret, som tilkommer dem.

Tankeprog. En god Hukommelse er en herlig Gave, men man skal ikke lægge Alt paa den. Gjem ikke paa overstaaede Sorger anderledes, end at Du en enkelt Gang imellem tager dem frem i Din Erindring og glæder Dig over, at Du har kastet dem bag Dig. „Det er sødt at mindes svunden Ve.“

— Hvad Du end gjør, driv aldrig Spøg med Religionen, dertil er den for hellig; intet Menneske med sand Dannelse vil gjøre det, hvilken Tro han nu end har, thi det er Frugten af en slet Opdragelse og Raahed i Tænkemaade.

— „Af Skade bliver man klog,“ men kun saafremt man tager imod Tilrettevisninger. Vil Du ikke raames af den Slags Ulykke to Gange, saa tag grundig Vardom af den, første Gang den møder Dig.

— Misundelse er en hemmelig Erkjendelse af egen Underlegenhed; kommer Erkjendelsen aabent frem, da er det Bestedenhed.

— Luffer Du Døren op for en liden Svaghed, saa kan det nok snart træffe sig saa, at store Fejl spadserer ind.

— I sin Omgang med Mennesker skylder man Alle Venlighed, men Tillid bør man kun vise meget Faa.

— Der gives Mennesker med saa lidet Mod til at udtale en Mening, at de ikke vover at sige, at der er en kold Blæst, hvor stærkt de end føler Kulden, saa længe de ikke har hørt Andre sige det.

— Det gaar med de fleste heltemodige Osre saaledes: man beslutter sig til dem i storjindet Begejstring, man bringer dem med megen Brast og Bram, og man forthyder dem bagefter.

Den 15de Februar 1893.

Guds Beskyttelse.

Millennial Star for den 26de December f. A. indeholder en Artikel af Apostel Brigham Young, for Øjeblikket Præsident over den europæiske Mission, angaaende Evangeliets Fremgang i Europa.

I denne Artikel, som han kalder et „Tilbageblik,“ skriver Præsident Young blandt andet, at i England blev Aaret 1837 mærkeligt ved tre store Tildragelser: Dronning Viktorias Krøning, Anlægget af Jernbanen mellem Liverpool og Manchester og Ankomsten af Heber C. Kimball og andre Eldster til Liverpool; disse Budebærere fra Naadens Trone medbragte det evige Evangelium for at forkynde det til deres Medmennesker, og saaledes begyndte Profetien om Evangeliets Fortyndelse for „alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk“ at gaa i Opfyldelse. I Aaret 1840 paabegyndtes Udgivelsen af The Millennial Star, som nu har sluttet sin 54de Aargang.

Siden Aaret 1840 ere henved $\frac{1}{4}$ Million af Josefs Søner og Døtre blevne udfriede fra Babylon og samlede til et Land, hvor de ved Flid og Industri have forskaffet sig Hjem og Livets Bekvemmeligheder. Dette Antal Hellige er bleven befordret over Atlanterhavet i 396 Skibe, og det er vel værd at lægge Mærke til, at ikke et eneste af disse Fartøjer med de Sidste-Dages Helliges Emigranter ombord har lidt Skibbrud, men alle i godt Behold have landjat deres kostbare Menneskeladning, medens siden 1840 Tusinder af andre Skibe ere forliste og mangfoldige Mennesker have fundet deres Grav i det mægtige Dyb.

„Det var,“ siger Præsident Young, „Kjærlighed til Kristi Evangelium, som inspirerede disse vore Emigranter til at forlade deres Fødeland og søge nye Hjem i Amerikas vestlige Udørten. Deres Tro til Gud var stor, og naar de hørte hans Sandheder forkyndes, sølte de sig i Stand til at gjenkjennde den gode Hyrdes Røst, som kaldte paa dem: „Gaar bort fra hende, I mit Folk! at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager; thi hendes Synder naa indtil Himmelen, og Gud har kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ Menneskene kunne ikke med al deres Opfindsomhed tilvejebringe Redningsmidler, hvorved de kunne undgaa den Glendighed og de Straffedomme, som skulle ramme Jordens Beboere i de sidste Dage, og som Aabenbareren Johannes bærer Vidnesbyrd om.“

Vi kunne tilføje, at siden den skandinaviske Mission blev aabnet af Apostel Crastus Snow i 1850, ere over 20,000 af de Sidste-Dages Hellige blevne indsamlede fra de skandinaviske Lande til Zion; og endstjøndt det ikke vides bestemt, hvor mange Fartøjer der har været brugt for at befordre disse Emigranter fra Sveriges og Norges Søhavne til Kjøbenhavn og herfra til England, kunne vi dog bevidne, at intet af disse Fartøjer har lidt Skibbrud, medens det har baaret de Helliges Emigranter over Vandet. Disse mærkværdige Fakta angaaende de Skibe, som have ført Sidste-Dages Hellige over de mægtige Bunde, ere ikke undgaede tænkende Menneskers Opmærksomhed, ja, der siges, at en gammel, erfaren

Somand en Gang gjorde den Bemærkning, at en Ladning „Mormon“-Emigranter var af mere Værd for et Skibsrederi end en Assurance i hvilket som helst Forsikringselskab.

De Hellige skulle dog ikke rose sig selv af det Held og den Lykke, som hidtil er blevet dem tildelt, men det bør være dem en Opmuntring til at leve ydmyggelig for Herren og til at bestræbe sig for at blive des mere værdige til at modtage de mange Betsignelser, som han har lovet at ville udgyde over de Trofaste. Derfor, kjære Søstende: „Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse,“ og naar det gaar Eder godt, forglem da ikke, at Herren derfor tilkommer Gud alene.

Uddrag af Korrespondance.

Konferencepræsident Fred. Lundberg skriver fra Upsala den 1ste Februar: Jeg har været til Distriktsmøde i Westerås Gren, hvor tre gode Forsamlinger bleve afholdte ude paa Landet. Desuden holdt vi en Forsamling i Arbejdersforeningens Lokale i Westerås, men endstjøndt vi offentliggjorde Modet baade ved Plakater og ved Indbydelse fra Hus til Hus, mødte kun Faa — henved 25 a 30 Boksne og en Del Drengene. De Eldre lyttede med Opmærksomhed til vor Tale angaaende Evangeliets Gjengivelse med dets Kræfter og aandelige Gaver som i fordums Dage. Denne vor Paastand bevirkede, at nogle begyndte at se, medens Andre hvistede til hverandre og forlod Salen, blandt disse en Baptists Prædikant. En Del af de Tilstedeværende bleve imidlertid til Guds tjeneestens Slutning, og nogle af disse sagde, at hvad vi havde talt var fornuftigt, og de saa ud til at være vel tilfredse. Vore Afstrængelser syntes ikke ret at ville lykkes men vi have dog den Tilfredsstillelse, at vi have gjort vor Pligt ved at give disse vore Medmennesker Lejlighed til at høre Guds sande og evige Evangelium.“

Eldste John A. Cederlund skriver fra Örebro, Sverige, den 1ste Februar: „Søndag den 22de Januar havde vi Distriktsmøde her i Örebro. Præsident Lundberg fra Stockholm var tilstede. Endstjøndt vi havde annonceret vor Forsamling i de lokale Blade, var der dog ikke modt mange Fremmede, men en god Mand var tilstede, og vi modtog mange gode Lærdomme. Tirsdag den 24de Januar rejste Præsident Lundberg og jeg til Vinde, en af Nabobyerne, hvor vi lejede Good Templar Lokalet og bekendtgjorde, at vi agtede at afholde Forsamling der den paafølgende Aften Kl. 8. Til den bestemte Tid var den store Sal fuld af intelligente Tilhørere, som med spændt Opmærksomhed lyttede til, hvad der blev sagt. I flere Aar havde ingen af vore Missionærer prædikeret her, saa det er ikke usandsynligt, at noget Godt kan udrettes paa dette Sted. I det Mindste var det os en Glæde at have Lejlighed til at prædike Evangeliet og opfordre dem, som kom for at høre os, til at tro, omvende sig og blive døbt til deres Synders Forladelse og saaledes berede sig for Herrens Tilkommelse. Den følgende Dag toge vi en Tur ud paa Landet, og forsøgte at faa en Plads, hvor vi kunde afholde Forsamling; dette lykkedes imidlertid ikke, men vi bleve indbudte til at overvære en Bønforamling, hvilken Indbydelse vi med Glæde mod-

toge; vi fik der Lejlighed til at bære vort Vidnesbyrd, og Præsident Lundberg talte til Forsamlingen omtrent en halv Time angaaende Evangeliets første Principer. Vi følte Glæde og Tilfredshed over vort Besøg, og jeg tror, at der findes mange gode og oprigtige Mennesker i denne Del af Grenen. Vi have ikke døbt Noget siden sidste Konference, men der er Nogle her, som sige, at de have Tro paa Evangeliet, og at de ønske at slutte sig til Kirken, saa snart Lejlighed gives dem."

Korrespondance.

Bredebhøden, Gudbrandsdalen, Norge,
den 13de Januar 1893.

Præsident Joseph Christianen.

Kjære Broder!

Med Glæde efterkommer jeg Deres Opfordring om at sende Dem en Beskrivelse af vor Rejse hertil, om Gudbrandsdalen, om min Erfaring som Missionær i denne Dal og om de tilsyneladende Udsigter for Evangeliets Fremme her.

Efter vor Besikkelse i sidste Konference, som afholdtes i Christiania, rejste Ældste John A. Andersen og jeg derfra med Toget til Hammer, omtrent 10 norske Mil; med Dampskibet „Tordenskjold“ rejste vi videre omtrent 6 Mil over Mjøsen, en Ferskvandsindsø, til Lillehammer, og derfra til Fods en 10—11 Mile hertil.

Fem Minutter efter, at vi forlode Hammer, kunde vi se Ruinerne af den gamle Domkirke, som siges at være bygget i 1565 og nedskudt af de Svenske i 1718.

Omtrent en halv Mil fra Lillehammer er Mundingen af selve Gudbrandsdalen, hvor Gausdalen ligger mod Vest; omtrent en Mil Vest for Dalens Munding er Norges berømte Poet og Statsmand Bjørnstjerne Bjørnsons Hjem.

Gudbrandsdalen er omtrent 20 Mil i Længde og er gennemsnitlig lidt over $\frac{1}{8}$ Mil bred. Gjennem denne Dal løber Elven Lagen; i denne Flod findes megen Fisk. Paa Grund af Dalens Smalhed bruges Bjergstletterne til Agerdyrkning.

Efter fire Dages Vandring tilfods fra Lillehammer kom vi til George Sinclairs Gravsted, den skotske General, som med sin Armee var i Sveriges Tjeneste for at være behjælpelig med at erobre Norge i 1612, medens dette Lands Armee var i Birkjoughed andet Steds og kun Kvinder, Børn og gamle Mænd vare hjemme paa denne Landstrækning. Paa hans Grav er oprejst en Stenhelle (Stenplade) omtrent 4 Tommer tyk og 8 Fod i Firkant med følgende Inscription: „Her ligger begravet Skotternes Anfører, George Sinclair, som faldt ved Kringen den 26. August 1612.“ Efter en Dags Rejse til Fods derfra kom vi til Kringen, som er beliggende paa Østfiden af Dalen omtrent $7\frac{3}{4}$ Mil fra Lillehammer. Her finder man et Stenmonument med Indskriptionen: „Erindring om Bøndernes Tapperhed 1612.“ Her er Stedet hvor Slaget stod. Paa en høj Bjergtinde i modsat Retning ses et Monument af Sifersten med „1612“ i store Tal. Dette Monu-

ment kaldes „Biliguri,“ til Minde om en ung Kvinde ved Navn Guri, og blev oprejst af Syver Volongen og Andre paa den Blet, hvor hun stod den 26de August 1612 og gav Bønderne Signalet til at skjære Nebene, som holdt „Bælten“ af Tommer og Sten, der var beredt til Modtagelsen af Sinclairs Armee, naar den skulde passere Kringen paa den smalle Sti underneeden, mellem Klippen og Floden. Denne af Bønderne selvopfundne militære Forsvarsmaade lykkedes ogsaa, idet Sinclair og hele hans Armee faldt paa Stedet, og denne Bøndernes Heltedaaed har altid siden været et dyndt Enne for Stribenter og Skjalde.

I Romsdalen er der forresten ikke noget Særligt af Interesse, medmindre det skulde være de gamle Jerngruber ved Lesjeværket, i hvilke man i alt Fald i de sidste Hundrede Aar ikke har arbejdet.

Efter som Romsdalen er beliggende saa langt tilbage i Bjergene og fjærnet fra Kysten, saa at den ikke drager ringeste Fordel af Golfstrømmen, og da den har en gjennemsnitlig Højde af henved 1300 Fod over Havet, er Klimaet her ganske mildt om Sommeren, men meget koldt om Vinteren. Folket nyder i Almindelighed godt Helbred, hvilket uden Tvivl har sin Grund i Dalens Beliggenhed.

Med Hensyn til vor Virksomhed paa det religiøse Omraade kan jeg sige, at vi i Sommerens Lob have afholdt flere gode Forsamlinger her, som vare vel besøgte, og vi have ligeledes haft Anledning til at tale med Mange i deres Hjem, hvorved vi have været i Stand til at bære vort Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder til maaske 1000 Mennesker, som aldrig for have hørt det. Vor Arbejdsmark er stor, og vi vide ikke, hvorvidt den Sæd, vi have

saaet, vil sprede sig, ej heller kjende vi med Sikkerhed, hvor dybt eller i hvilken Slags Forbund den er falden. Foreløbig ser vort Arbejde kun ud som en Begyndelse til, hvad der maaske kan udføres her. Førend min Ankomst hertil sidste Foraar havde denne Dal kun været besøgt af een af vore Missionærer, som rejste gjennem den paa Vejen fra Trondhjem til Christiania.

Vi ere ved godt Helbred og glæde os i vort Arbejde og over Udsigterne for Fremtiden.

Med venlig Hilsen fra Broder Anderfen og mig til Dem og alle Brodrene paa Kontoret forbliver jeg

Deres Broder i Evangeliet,

Alle A. Sorenson jun.

Kjøbenhavn den 21de Januar 1893.

Præsident Joseph Christianen.

Kjære Broder!

Det var med Følelser, som jeg ikke skal forsøge at beskrive, at jeg modtog Deres Underretning om min Afsløsning fra min Mission med Tilladelse til at rejse hjem, samt Broder A. M. Israelsens Besikkelse som min Efterfølger som Præsident over Christiania Konference.

De Erfaringer, jeg har høstet, medens jeg har været paa denne min Mission, have været mange; jeg savner Ord til at udtrykke min Taknemlighed mod mine Brodre, Missionærerne, for den Kjærlighed og de broderlige Følelser, som de have vist overfor mig saa vel som overfor hverandre; Herren vil sikkerlig belønne dem for den Nidkjærlighed, som de have lagt og stedse lægge for Dagen i Herrens Sags Tjeneste. Min Bon til vor himmelske Fader er altid, at han vil tildele Elbsterne, som virke for Evangeliets Forhøvelse blandt

Jordens Nationer, et forøget Vidnesbyrd om Sandheden og stænte dem alle Livets Nødvendigheder, saa vel timelige som aandelige.

Med Hensyn til de Hellige i Christiania Konference kan jeg sige, at det er mig en Glæde at have haft Anledning til at stigte Bekjendtskab med de fleste af dem; og jeg har i min Dagbog optegnet Navnene paa 193, som jeg ved have bevist deres Tro ved deres Gjerninger, som have betalt deres Tiende o. s. v. Dette skal være mig et interessant Minde. Min Erfaring er, at meget af Evangeliets Sæd er faldet i god Jord, og dersom Planten plejes med tilstrækkelig Omhu, vil den i sin Tid bringe Frugt til vor Faders Ære og bringe evigt Liv til dem, som vedblive indtil Enden.

Da vor himmelske Fader har givet os Vidnesbyrd angaaende Præstebømmets Gjengivelse til Jorden og velsignet os med Trinodighed til at modtage Evangeliets Ordinanier, have vi i Sandhed Marsag til at opmuntre hverandre til Flid og Udholdenhed, saa at vi kunne opnaa en Fylde af de Velsigelser, som henhøre til Evangeliet, og som Herren har lovet os igjennem sin Tjener, Profeten Joseph Smith.

Jeg ved, at dersom de Hellige i Babelon vilde leve efter Evangeliets Forfkrister, opfylde deres Pligter og vise deres Hengivenhed for Herrens Sag, vilde Gud velsigne dem derfor; og dersom de vilde øve Selvfornægtelse, vilde de maaske selv være i Stand til at spare i det Mindste lidt til deres Udfrielse fra Babelon, og Herren, som ser og kjender Menneskenes Hjertes og deres Hensigter, vilde sikkerlig hjælpe Saadanne, som selv gjøre Noget for at bevise, at de i Virkeligheden hige efter at komme til Zion og jamles med de Hellige der.

Til mine Søstende ønsker jeg at sige:

dyrk den Tro, som viser sig i gode Gjerninger; stræb med Flid og Sparommelighed efter at opnaa Ederes Onskers Maal; stol ikke for meget paa Hjælp fra Ederes Søstende i Zion til Udfrielse fra Babelon. Fat Mod, kjære Søstende, og tvivl ikke paa Herrens Forjættelser; Afstaa fra Verdens Daarligheder; øv Kyskhed og gjør ingen Forbindelse, som vil føre til Sorg og Bekymring; vær taalmodig og stol paa Herren, han vil tilbele Alle det, som kan være til deres Gavn og Nytte. Nu er det den belejlige Tid, da vi kunne vise, at vi ere værdige Husholdere, og Løftet er, at dersom vi ere tro over Lidet, vil Herren sætte os over Meget.

At Herrens Fred og Naade maa være os Alle rigelig tildel, at vore ringe Bestrebelsers for Guds Værks Fremme maa bringe os den Belønning, vi trakte og hige efter, nemlig evigt Liv i Guds Rige er mit Onske.

Med megen Agtelse forbliver jeg Deres Medarbejder for Kristi Sag.

Adolph Madsen.

Kjøbenhavn den 2den Febr. 1833.

Præsident Joseph Christian Jensen.

Kjære Broder!

Efter som det interesserer mig at læse Beretningerne i „Stjernen“ fra Andre med Hensyn til Evangeliets Fremgang, tænker jeg, at det maaske ogsaa vil interessere Andre, om jeg i Korthed beretter lidt om Tilstanden i Kjøbenhavns Konference, men især fra Kjøbenhavns Gren. Denne Gren er efter Omstændighederne organiseret saa fuldstændig som mulig, med de forskjellige Institutioner, som udmærke de Sidstedes Helliges Menighed saa vel i Udførelsen som hjemme i Zion. Her afholdes

regelmæssig Forsamlinger 2 Gange hver Søndag — Kl. 2 og 6 Efterm. — og hver Onsdag Aften Kl. 8½. Disse Forsamlinger ere i Almindelighed vel besøgte baade af Hellige og Fremmede, navnlig Søndag Aften, da vor rummelige Sal i Regelen er pakkfuld af opmærksomme Tilhørere, blandt hvilke der findes mange Intelligente, Folk af den jaakaldte bedre Klasse; nogle af disse paastaa, at den eneste Grund til, at de besøge vore Forsamlinger, er den, at de ønske at høre vort Sangkor, hvilket forresten fortjener at omtales, thi med Orgelets Akkompagnement (Broder Hendrik Otte som Organist) er det ubetinget en stor Støtte, og det bidrager meget til Forsamlingernes Højtidelighed. Sangkorets Medlemmer virke utrætteligt og med Flid for at udføre deres Hverv.

Søndagskolen under Eldste J. P. Christiansens Bestyrelse er i Sandhed i en trivelig Forfatning; Interessen for samme tiltager stedse, og Flere besøge Skolen nu end nogensinde tidligere. Bestyrelsen, Lærerne og Lærerinderne gjøre Alt, hvad der staar i deres Magt, for at lære Børnene Sandheden at kjende. Mange af disse forstaa Evangeliets første Principer saa gjennemgaaende og ere endog i Stand til for en stor Forsamling at fremlægge dem saa tydelige, at mangen en verdslig Værd, stillet ved Siden af dem, vilde staa til Stamme, naar det gjaldt den jaude Lære. Søndagskolens Sangkor

under Eldste Adam Petersens dygtige Ledelse bidrager meget til at vække Elevernes Interesse for Skolen.

Hjælpeforeningen under Søster Anna Ottens Bestyrelse, har ogsaa lagt en Virksomhed for Dagen, som er ros-værdig. Denne Forening tæller i Øjeblikket hveded 70 Medlemmer, som alle bestræbe sig for at komme den Nødlidende, Syge og Trængende i Menigheden til Hjælp, saa vidt deres Midler tillade det, samt at trøste og opmuntre dem, som føle sig nedtrykte i Sindet paa Grund af daarlige Kaar.

For Tiden er der 4 Eldster fra Zion, som virke i denne Gren, og Udfigterne her for Evangeliet ere lovende; Mange ere tilshneladende i Begreb med at blive indlemmede i Kirken.

I denne Konference er der som bekjendt foruden Kjøbenhavns Gren fem andre; i disse virke nu 9 Zions-Eldster, men endssjøndt der er Nogle, som undersøge Sandheden, ere Udfigterne for Evangeliets Fremme i disse Grene mindre lovende.

Missionærerne i denne Konference ere i Almindelighed virksomme, og de bestræbe sig for at fremme Herrens Sag og sprede Sandhedens Lys blandt deres Medmenneker; maa Gud velsigne dem rigelig for deres Opofrelse og ædle Bestræbelser.

Med megen Agtelse forbliver jeg
Deres Broder i Kristo,
C. P. Larjen.

Blandinger.

I Byen Eschangshan i Kina styrkede for en Tid siden et Tempel sammen paa Grund af Overivømmelse. Firsindstyve Soldater, der var thede ind i Templet, omkom.

Man har i Madrid funden en Række hidtil utrykte Breve fra Kolumbus.

Jordkjælv. Om det Jordkjælv, der har hjemsogt Zante, den skønneste af de joniske Øer, foreligger følgende Beretning: Den 31. Januar, kort før Kl. 6 om Morgenen, skræmmede en heftig Rystelse Beboerne op af deres Søvn. En Panik greb Alle, og i Forvirringen bleve Flere saarede, medens heldigvis, saavidt vides, kun to Menneskeliv gik tabte. De Fleste flygtede ud paa aaben Mark eller paa Skibene, der laa i Havnen. Ingen vovede at hente selv blot det aller Nødvendigste fra Husene, der truede med at styrte jammen over Enhver, der vilde vove sig ind i dem. Rædslen var ubestribelig. I Fængslet styrkede Taget ned; Fangerne faldt paa Kna og anraabte deres Vogtere om at blive fattede i Frihed. De bleve Alle førte andetsteds hen under Bevogtning. Ikke mindre gribende Scener foregik i Byen, da det oplystes, at der intet Brød var at faa, efterjøm alle Bagerovne vare blevne ubrugelige. Allerede om Eftermiddagen indtraf dog den første Hjælp. Hele Dagen igjennem fulgte Rystelse paa Rystelse, indtil om Natten et nyt stærkt Stød fuldendte Udelæggelsens Værk. Mange Huse ramlede jammen. Den smukke katholske Sognekirke, flere græske Kirker, det historiske Kloster Skopu og adskillige offentlige Bygninger ligge i Ruiner. Paa talrige Steder har Jorden slaet Revner. Jordkjælvet mærkedes ogsaa i mange Egne af Peloponnes. Forøvrigt har man i lang Tid paa Zante iagttaget, at Jorden har sænket sig i Nærheden af de derværende Raftakilder; sandsynligvis er der et indre Sammenhæng mellem disse Jordsænkninger og Jordkjælvet forleden.

Russiske Blade interessere sig i Udsigten for Restaurationen af Tsar Kolokol, Dronningen blandt Kremles Klokker.

Denne Rjæmpeløkke, der er 21 Fod høj og vejer 400,000 Pund, styrkede under den store Ildbrand 1737 ned fra Johannes-Taarnet og borede sig dybt i Jorden. Først under Kejser Nikolaus' Regjering besluttede man sig til et Forsøg paa at faa den løftet op, og det lykkedes den franske Arkitekt Montferrat at faa Tsar Kolokol anbragt paa den Sokkel af Granit, hvor den har staaet siden. Tsar Kolokol slog imidlertid ved sit Fald en vældig Revne; det er denne Skade, Ingeniøren Sementovitj nu har paataget sig at udbedre.

Mærkeligt Ulykkestilsælde. „Berl. Tagebl.“ fortæller om et meget mærkeligt Ulykkestilsælde, der for kort Tid siden tildrog sig i Berlin en Nat, da det fros mange Grader. I Friedrichsstræse fandt en Politibetjent en Mand, der, formodenlig efter at have taget adskillige Drikkevarer til sig, var falden i Søvn paa en Dørtærskel. Manden var stuvfrosen og blev hurtigst mulig ført paa Politistationen. Her vaagnede han op, begyndte at bruge Mund og slog gjentagne Gange med sin ene Haand i Bordpladen. Da skete det mærkelige. Til de Tilstedeværendes Forfærdelse faldt pludselig alle fem Fingre af Haanden og bleve liggende paa Bordet. Den Ulykkelige blev straks ført paa Hospitalet, hvor Lægerne som den eneste tænkelige Forklaring paa Fænomenet opstillede den Formodning, at Haanden havde været fuldstændig frosen, og at Leddene ved den heftige Bevægelse vare sprungne itu, som om de havde været af Glas.

Lænder for Skolebørn. De londoniske Skoleautoriter have besluttet Anjættelsen af ti Lænder, der hver lønnes med 3000 Kr. om Aaret, og hvis Opgave er med regelmæssige Mellemrum at undersøge Skolebørnenes Lænder.

I Folge den sidste Folketælling findes der 4 Millioner rødhaarede Mennesker i de Forenede Stater.

En Arbejder i Dresden havde ønsket at døbe sin Søn med Navnene Danton Kobespierre, men maatte ikke faa Lov dertil. Da han nægtede at give ham andre Navne, blev han idømt en Bøde paa 20 Mark.

Tyrefægtningerne i Spanien synes ikke at være i Aftagende. I afvigte Aar var der i de større Byer bleven afholdt 289 første Klasse's Fægtninger, ved hvilke 1594 Tyre bleve dræbte. Desuden er der givet 307 Forestillinger med unge Tyre, saakaldte novillos, af hvilke 1407 dræbtes. 26 Tyrefægtninger fandt Sted i Madrid, 13 i Sevilla, 12 i Barcellona og 11 i Valencia. Ved Kampen omkom 2 Picadore; af Espados og Banderillos bleve 16 mere eller mindre alvorligt jaarede.

Hjertet slaar efter Døden. I Epinal, Frankrig, henrettede man den 17de November f. A. den 28aarige Forbryder Gabriel Marchand, der i Maj Maaned havde myrdet sine 80aarige Grandonkel og Grandtaante. Da den Dødsdømte om Morgenens blev vækket og underrettet om, at hans Ansøgning om Benaadning var afslaaet, sagde han: „Ja, det tænkte jeg nok.“ Efter at have klædt sig paa sagde han: „Jeg vilde gjerne drikke mig fuld, inden jeg dør!“ Han drak to fulde Glas Rom, røg en Cigar, skiftede og nød Sakramentet. Men hvor han havde gjemt de 10,000 Francs, han havde røvet, vilde han ikke ud med. Saa røg han en Cigaret og besteg uden at blinke Skafottet. Obduktionen af hans Lig, der foretoges af Retsslægen, Dr. Couturier, godtgjorde, at Hjerteslaget først standjede 14 Minutter efter Halskugningen.

En fransk Opfinder har konstrueret en nem lille Glødelampe, der kan anbringes paa et ganske almindeligt Vhaant og saaledes er særlig praktisk til Brug for Reportere, som ere ude paa en natlig Ekspedition. Batteriet bærer man i Lommen, Ledningen i Ærmet.

Paa en Amtsudstilling i Norge havde en 104 Aar gammel Kone udstillet noget af hende selv spundet Uldgarn. Den Gamle var selv tilstede; hun fik 3dje Præmie, var i det Hele Gjenstand for megen Opmærksomhed og blev bl. a. fotograferet. Det er formentlig uden Sideslykke, at en Person i saa høj Alder møder med Arbejde til en Udstillings-Konkurrence.

I Ungarn appellerer man endnu bestandig ved Meningsforskjelligheder ikke til Logiken men til Vaabnene og nærer den mærkelige Opfattelse, at selv videnskabelige Spørgsmaal lader sig udtømmende besvare ved Hjælp af Pistoler og Sabler. I nogle Maaned har der staaet en heftig Strid mellem to Professore ved Universitetet i Buda-Pesth, Dr. Gustav Heinrich og Dr. Adar Ballagi, angaaende det vigtige Spørgsmaal, hvorledes den store Hunnerstyrke stavede sit Navn. Den Enne holdt paa Attila, den Anden paa Atilla. Under Striden betjente Dr. Heinrich sig af saadanne Udtryk, at Dr. Ballagi følte sig fornærmet og sendte ham en Udfordring; men i sidste Øjeblik forligtes man dog paa de Vilkaar, at Dr. Heinrich skriftlig erklærede ved sine orthografiske Betænkneligheder ikke at have tilfattet nogen Krænkelser af Dr. Ballagis Ære.

Skrøget af Admiralskibet „Victory“, som den bekjendte engelske Admiral Nelson fandt sin Død paa, vil blive udstillet ved Verdensudstillingen i Chicago. Skibet er 126 Aar gammelt.

Poesi.

Hører efter, Jordens Slægter,
Jesús Kristus, der alting mægter,
Som en Konge viis og stor
Snart regjere vil paa Jord.

Sejerskraab da højt skal gjalde,
Satans Fæstninger skal falde,
Subelraab skal naa mod Sky,
Mørkets Børn med Hast skal fly.

Mørkets Fyrste da bli'r bunden,
Kristus faar ham overbunden
Og i Dybet styrket ned
Bed sin Guddoms Myndighed.

Sandhedsfolen da skal straale,
Kun Guds Børn dens Glans kan taale;
Kun Guds Kjærlighed vi ser,
Synd og Ondskab er ej mer.

Frydefange da skal høres,
Og Guldharpesstrænge rores;
Fred paa Jorderig da bor,
Livets Palme frodigt gror.

Robert C. Skabelund.

Dødsfald.

Elen Anderson, Datter af Anders og Anna L. Anderson, født i Skedvi Sogn, Westmanland, Sverige, i Maj 1879, afgik ved Døden i Providence, Cache County, Utah, den 22de December 1892 efter en elleve Maaneders Lunge- og Hjertesygdom.

Faderen har været fraværende fra Hjemmet under sin Datters langvarige Sygdom og har nu i næsten to Aar virket som Missionær i Gøteborgs Konference. Efterretningen om Datterens Død var ham et haardt Stød, især da han ventede inden ret længe at gjense alle sine Kjære; men Gud havde bestemt det anderledes. Vi yde de sørgende Forældre vor hjerteligste Deltagelse.

Unger Anna Elija Jacobsen, født Gudmundsen, født i Silkeborg, Danmark, den 5te November 1870, afgik ved Døden i Farmers Ward, Salt Lake County, Utah, den 9de Januar 1893.

Indhold.

Daab for de Døde	145	Uddrag af Korrespondance	153
Evangeliets Virkning	148	Korrespondance	154
Amnesti	149	Blandinger	157
Tankesprog	147, 151	Poesi	160
Red Anm.:		Dødsfald	160
Guds Betsyttelse	152		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Joseph Christiansen, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Borching (B. Petersen).